

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4356/2020
01.04.2021. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић, Јелице Бојанић Керкез, Бисерке Живановић и Весне Субић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Јовица Тодоровић, адвокат из ..., против тужених ББ из ..., чији је пуномоћник Неда Љепојевић Цветковић, адвокат из ... и ВВ из ..., чији је пуномоћник Небојша Црногорац, адвокат из ..., ради утврђења и исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1530/2019 од 14.11.2019. године, у седници одржаној 01.04.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1530/2019 од 14.11.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1530/2019 од 14.11.2019. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 2150/2015 од 10.12.2015. године, ставом првим изреке делимично је усвојен тужбени захтев, па је утврђено да је тужилац сувласник са уделом од $\frac{1}{2}$ идеалних сувласничких делова по основу брачне тековине на покретним стварима ближе одређеним у овом ставу изреке, што је тужена дужна да призна и трпи. Ставом другим изреке одбијен је тужбени захтев у делу којим је тужилац тражио да се утврди да посебну имовину тужиоца представљају покретне ствари кревет са душеком и слике ближе одређене у овом ставу изреке. Ставом трећим изреке одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се утврди да је сувласник са уделом од $\frac{1}{2}$ идеалних сувласничких делова по основу брачне тековине на покретним стварима ближе одређеним у овом ставу изреке. Ставом четвртим изреке одбачена је тужба у делу тужбеног захтева којим је тужилац тражио да се утврди да посебну имовину тужиоца чини путничко возило марке Fiat Punto ..., број шасије ..., број мотора ..., рег.ознаке ..., због правноснажно пресуђене ствари. Ставом петим изреке одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезу тужени да тужиоцу солидарно исплате 13.000 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан плаћања. ставом шестим изреке обавезан је тужилац да туженима накнади трошкове поступка и то: туженој 144.075,00 динара и туженом 120.900,00 динара, са законском затезном каматом почев од 10.12.2015. године.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 1530/2019 од 14.11.2019. године, ставом првим изреке жалба тужиоца је одбијена и првостепена пресуда потврђена у ставу петом и шестом изреке у делу којим је тужилац обавезан да туженој исплати 144.075,00 динара, а туженом 120.900,00 динара на име трошкова парничног поступка. Ставом другим изреке преиначено је решење о трошковима парничног поступка у преосталом делу става шестог изреке првостепене пресуде, тако што је обавезан тужилац да туженима на признате трошкове парничног поступка наведене у ставу првом изреке исплати законску затезну камату од извршности пресуде па до исплате, док су одбијени захтеви тужених за исплату законске затезне камате на износе трошкова парничног поступка за период од 10.12.2015. године па до извршности пресуде.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном (члан 404. ЗПП).

Тужени су поднели одговоре на ревизију тужиоца.

Тужба у овој правној ствари поднета је 14.06.2010. године. Решењем Апелационог суда у Београду Гж 3063/14 од 21.01.2015. године укинута је првостепена одлука којом је одлучено о тужбеном захтеву и предмет враћен првостепеном суду на поновно суђење. Побијана другостепена пресуда донета је 14.11.2019. године, односно после ступања на снагу Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.55/14), па се у конкретном случају примењују одредбе Закона о парничном поступку који је објављен у „Службеном гласнику РС“ бр.72/11 и 55/14.

Ценећи испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије, Врховни касациони суд је имао у виду да из навода ревизије тужиоца не произилази да постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, односно правних питања у интересу равноправности грађана, а не постоји ни потреба новог тумачења права, као ни неуједначена судска пракса, па имајући ово у виду, као и да се у конкретном случају ради о парници ради утврђења и деобе брачне тековине, у којима одлука о основаности тужбеног захтева и примена материјалног права, зависе од утврђеног чињеничног стања у сваком конкретном случају, на основу чега овај суд даље налази да нису испуњени услови из члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службеном гласнику РС“ бр.72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), па је у складу с тим и одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 2. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

У конкретној правној ствари се ради о имовинско-правном спору у коме се тужбени захтев односи на неновчано потраживање, при чему је вредност предмета спора у тужби означена у висини од 2.000.000,00 динара, што представља износ који не

прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија недозвољена, применом члана 403. став 2. ЗПП.

На основу изнетог, применом члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Весна Поповић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић